

DAS TERRAS DO SALNES

Miña casiña de Limes
 meu fogar calmo,
 erguida no monte
 Sérea mirando
 pr'a ermida de Lores,
 pr'o mar de Cambados,
 pr'as cumes de Axis,
 pr'os outos atallos
 de Raxó en en Sansenxo,
 de Dena e Miaño.
 Miña casiña de Limes
 meu fogar calmo,
 erguida no monte
 sérea mirando
 pr'as islas de Cíes
 de Sálvora e Tambo.
 Non che podo esquecer nunca,
 pois teño relembrós sagros,
 da tua horta frolida
 niño mol dos meus salaios.
 En ti pasei a dozura
 dos meus brincadores anos,
 e na abafante ardentía
 dos vras longos e dourados,
 peteei os meus cabelos
 a soma dos teus carballos.

Comín das tuas maceiras
 os sabrosos repinaldos,
 dos precurados viñedos
 bebín o mosto raxado,
 gustei figos das figueiras
 e laranxas dos laranxos.
 Mollei as miñas meixelas
 nas augas dos teus regatos,
 e tiven peniñas fondas
 nos quedos nouturnios craros.
 Vin a delor dos invernos
 dend'a ventán do meu coarto,
 i-os atardeceres louros
 revoei coma un paxaro
 pol-o amarelo das xestas
 que medran por tras dos vaños.
 Cobicei o amor alleo
 co corazón namorado,
 e baixo omañoso alpendre
 ceibano meus ollos pranto.
 E cantei a boanoite
 cando os melros enloitados,
 e ollei as almas en pena
 o tornar dos camposantos.

Apacentei as xubencas,
 as crabas e mail-os años
 pol-os teus chans de herbaboa
 o caron do sol de Maio.
 Subín con cargas de millo
 os farturentos canastos,
 e pañei arregazadas
 de ourizos dos teus castaños.
 Oín o alalá das mozas
 Que de lonxe... antre dos campos
 viña o meu ouvido, quedo,
 como faliña d'un anxo.
 Escoitei todos tanguidos
 das campás dos igresarios
 e arrolei os meus enconos
 no fungar do vento maino.
 Anque morta e apodrecida
 esté, na terra do adro,
 eu no ch'ei d'esquencer nunca,
 meu fogar de Limes, calmo,
 arumado de dozuras
 dos meus brincadores anos;
 ¡eu non ch'ei d'esquencer nunca
 pois teño relembrós sagros!